Från Buford, Alta.

de red.

er att jag håller på att läsa tidnin- på kredit, och det hör ej till god ning. Vill önska den nye redaktö- lycka och framgång, och må han a folkets hjärtan och ynnest. han bli i stånd att ingjuta nytt liv ra förkrymta själar, ty samhörig- och genklang bland vårt folk och s ledare är en nödvändighet för ngång. Och må olika förmågor be- as spaltutrymme i tidningen och dra hand i hand till framgång och ckling för att få till stånd en tid- g, i vilken alla kunna känna sig ma.

nesluter två dollars för tidningen. hade nog en del på hjärtat, som skulle ha skrivit om. Men det är freden och om Kristi andra till- melse, då Han skall sitta på ldsdomstolen och döma mellan na- erna. Men saken är den, att frå- smakar av religion. Jag för min tror dock att den är politisk och bli gemensam fråga för kyrka och . Må nu sluta för denna gång an detta brev blir ett förbjudet al- .

Högaktningsfullt.
K. R. Jonson.

ack för lyckönskningarna. Vi in- nma med vår värderade skribent, han säger att tidningen bör bli så- , att alla kunna känna sig hemma n. Det är just detta vi arbeta för. tbenten är välkommen att yttra i politiska frågor, men vi vilja re- nu förutskicka, att religiösa dis- sioner icke komma att tolereras el- få spaltutrymme i vår tidning. kussioner om sådana abstrakta sa- som t. ex. Kristi andra tillkommel- nse vi vara fruktlösa. — Red.

STORE MÄN OCH STORA ORD.

taliens premiärminister Mussolini enligt tidningspressen, ha yttrat han med glädje skulle se ett till- le där han kunde demonstrera ilken ypperlig kondition den itali- ska armén för närvarande befin- sig. Det vill med andra ord sä- att ett krig skulle vara den blod- udlade despoten kärkommet.

Jag för eder härliga tider tillmö- ", sade kejser Wilhelm vid världs- gets början . Det blev si och sä- d de härliga tiderna för tysklands k, och den ypperliga kondition, den ka armén befann sig i vid tiden världskrigets början, kunde icke dra Tysklands förödmjukelse, på nten av undergång vid krigets t, eller frälsa Wilhelm själv från vedhuggning i landsflykt! Och på nma sätt torde Italiens svartskjort- ding få erfara att desto mer en gärdsblåsa sväller, desto fortare icker den. Och Mussolini har nu, meddelanden från Italien att dö , kommit så långt, att han tror sig a en gud som kan avskaffa vilken nhällsinstitution han själv behagar borta i det soliga Italien. Fallets kan icke vara långt borta för en lan.

Om Mussolinis ord annars äro nligen värdelösa ur allmänt mänsk- synpunkt sedd, så har dock hans an citerade yttranden åtskilligt att a mänskligheten om huru farliga gsrustningarna äro, och vart de a, nämligen till krig.

Mussolini låter världen förstå, om e den visste det förut, att vapen idas icke för att rosta bort, utan att användas. Och om, när vap- n äro smidda, krigsorsak icke fö- innes så förstå dessa herrar Mus- liner så väl att skapa en krigsorsak när detta lyckats så är det bara sätta lögnapparaterna i gång och skall icke dröja länge förrän det tid bedragna folket tror att de för- ara fosterlandet när de blöda för a tyranner.

E. N—d.

FRÅN STAR CITY., SASK.

daktören av S. C. T.

Som jag ser så är det ingen från nna del av världen som vågar att riva i vår goda S. C. T. så skall jag ga försöket. Naturligtvis hamnar i papperskorgen, men sak samma, m "Lurifax" säger, ingen skada odd.

Om det skulle vara någon som lä- r detta undrar varest Star City lig- r så är det beläget efter C. N. R. t från Prince Albert, en 60 mil. striktet heter Carrot River Valley, he best place in Saskatchewan". t sade premiär Chas. Dunning förli- n sommar och det fick nog han och lcolm McLean många röster för. n utan skoj så är här fin god jord, rcket skog och bra vatten, så alla m vill hava sig en fin farm borde mma hit och köpa land. Priserna n jag ej med bestämdhet fastställa de variera så mycket. En del säl- under 20 dollar per acre, andra gåra upp till 40 dollar. Alla home- ad äro upptagna nu, men en 40—50 I längre norr finns det mycket fritt d till ex. norr om Nipawin och skatchewan floden, och där är det t skall jag försäkra. Jag har ju dast läst beskrivningar om huru tgården såg ut och jag förstår att ter sig ungefär likadant däruppe. n där är det mer än två männis r och ej ser man dem gömma sig ller ty de äro ej rädda för varken Gud eller den andra potentaten. Om ni ej tror mig så kom och se själv. Det är endast ett par månader sedan jag var där, så jag skulle veta vad jag säger.

Men det var ej därom jag skulle skriva, utan det var om Star City eller South Star, där jag befinner mig nu, rätt i svenska dikstriktet som består av endast fyra eller fem familjer. Eljest så är distriktet av norrmän, "lofotingar" som ha en stor kyrka fast ingen menighet, åtminstone så säger de själva, fast det hörs komiskt. Men så har de någonting som är av större betydelse för farmare, nämligen en loge av Farmers' Union of Canada och en god sådan, med ett medlemsantal av över 60. Goda vakna män, som även anordnat att ett tiotal andra lager blivit bildade. Heder åt South Star Lodge N:r 179 och heder åt de ledande, som ej spara varken tid eller pengar för sina idéer och för sina medmänniskor välfärd. Men kom ihåg, kära läsare, att du finner ej dessa män i främsta kyrkbänken . Även ha vi haft besök av allas vår N. J. L. Bergen. Jag var på ej mindre än fyra tal av mr. Bergen, tre tal för Union och ett söndagsmöte hos mr. Andrew Anderson, då han behandlade ämnet "Sann kristendom", och det talet, som var på engelska språket, kommer jag sent att glömma. Att tala så är mr. Bergen enastående. Man är tvungen att lyssna till honom vilket man vill eller ej. Ja, i sanning, om det funnes sådana talare i alla landets kyrkor, så sluppe de stå där och tala för tomma väggar, som nu är fallet. Vi skola hoppas, att i en snar framtid få sådana präster som tala sanning för folket och ej stå och ljuga söndag efter söndag, som nu är fallet. Med kära hälsningar till red. Hägglund och läsekretsen.

Vänligen
Petra.

EN TRAGIKOMISK HÄNDELSE.

För S. C. T. av Härjedals-Lasse.

Det jag nu skall berätta hände någon gång i början av 1890-talet jag minns inte precis vilket år. Det handlar om kärlek och svartsjuka eller kanske rättare sagt erotisk egoism, brännvin och slagsmål. Malena från Skogstorpet, var rask och vacker som ett troll. Pojkarna voro förstås tokiga i henne . Och mest anfäktade voro Pelle på Berget, och Janne i Myra och Lukas i Kroken. En söndagsnatt när det var dans hos Mattes Buffelson gick det mer än livligt tillväga ty det fanns brännvin i långa flaskor. Pelle på Berget, Janne i Myra och Lukas i Kroken tävlade om att stå högt i gunst hos den vackra Malena i Hultaknäpp. Pelle på Berget tog sig några djupa långsupar för att kunna bli så trevlig som möjligt så att Malena skulle tycka om honom. Och detsamma gjorde Janne i Myra med och försökte vara trevligare än Pelle. Men Lukas i Kroken söp ingenting den natten ty han hade beslutat sig för att pröva på om han inte skulle ha karaktär nog att kunna bli absolutist. Men Lukas kom inte i någon högre gunst hos Malena med sin absolutism. Men Pelle och Janne söpo och dansade och voro trevliga och stodo högt i gunst hos Malena. Och när Pelle sjöng: "Nu har jag lurat bönder, nu har jag lurat präst och flickor har jag narrat trehundrasextiosex i min ungdom." Då blickade Malena upp till honom och tyckte att han var en hjälte. Men Lukas tyckte inte om att Malena gav den berusade Pelle så vackra blickar för den sången. När det led framåt morgonkröken och Malena skulle gå hem kom Pelle och tog hennes arm för att följa henne hem. Men Janne mente också följa Malena hem så han tog hennes andra arm. Så gick då Malena mitt emellan Pelle och Janne och hon tyckte om dem båda. Men Pelle ville inte att Janne skulle vara med och Janne ville inte att Pelle skulle vara med. Båda ville ha Malena ensam. Lukas gick ett stycke bakom och önskade sig vara vid Malenas sida. Men hur det var så rusade Pelle och Janne ihop och började på att slåss. De voro berusade av brännvin och marterades av svartsjukans hemska kval och röko ihop i ett ursinnigt slagsmål . Och Malena stod där och grät. Hon hade visst ingenting emot att ha dem båda till fästmän ty hon tyckte om dem båda och ju häftigare Pelle och Janne slogos, dess häftigare grät Malena. Medan Pelle och Janne höllo på att slåss passade Lukas på att ta den gråtande Malena ifrån dem. Men Malena stretade emot och ville inte följa Lukas ty han tyckte mera om Pelle och Janne fastän hon inte tyckte om deras slagsmål. Men hur det var så följde hon med. När Lukas och Malena kommo till Jäspelsons stuga gingo de in i förstugan. Lukas talade allvarligt med Malena och tyckte att hon skulle inte bry sig om sådana friare som voro fallna för att supa och slåss. Men då sprang Malena ifrån honom och gick in i sin kammare och låste dörren. Och Lukas stod ensam i förstugan. Och så kommo Pelle och Janne till Jöspelsons gård och slogo vad om vem av dem skulie gå in till Malena. Då kom Johan på Backen dit. Johan och Pelle voro goda kamrater och Johan svor på att han skulle hjälpa Pelle att få komma in till Malena. Först hjalptes Pelle och Johan åt att ge Janne stryk och jagade honom därifrån . Och så kommo Pelle och Johan och skulle gå in i förstugan. Men då mötte de Lukas knytnävar i förstugudörren och fingo vad sin knuff för bröstet så de åkte baklänges ut. De blevo naturligtvis ursinniga och svuro på att de skulle ge Lukas så mycket stryk som det kunde gå i en skinnsäck. Och så kommo de med sådan fart in i förstugan att de inte kunde stanna utan de åkte tvärs över golvet och stötte ansiktena mot den motsatta väggen. Då passade Lukas på och stängde igen förstugudörren och sköt för regeln. Och det fanns inte något fönster i förstugan så det blev mörkt som i en säck. Lukas smög sig så tyst som möjligt från dörren och ställde sig i en vrå av den mörka förstugan. Pelle och Johan kommo tillbaka till dörren och röko ihop och slogs utav sjuttsingen i mörkret. Så det var på det viset att både Pelle och Johan trodde att de slogos med Lukas och båda trodde sig ge Lukas ohyggligt med stryk. Lukas stod alldeles tyst i en vrå och lyssnade . Så fick han höra hur Jäspelson kom gående i det inre rummet och kom åt förstugan till. Lukas smög sig till förstugudörren och sköt ifrån rigeln. Och just när Jäspelson öppnade dörren från det inre rummet öppnade Lukas förstugudörren på vid gavel just i det samma han smög sig ut, och det var just vid soluppgången så det blev plötsligt alldeles ljust i förstugan. Och när Jäspelson steg ut i förstugan låg Pelle på golvet och Johan satt grensle över honom och såg snopen ut. Båda voro illa tilltygade ty de hade fått väldigt med stryk . Och det knepigaste var att de hade fått stryk av sig själva. Men Lukas tyckte det var alldeles förbaskat lagom åt både Johan och Pelle att de själva fingo ge varandra det det stryk de trodde sig ge Lukas.

GIN PILLS FÖR HUVUDVERK

Huvudverk, smärtor i ryggen, försvårad eller för riklig urinavsöndring äro säkra tecken på njurråkomma. Gin Pills ge snabb lindring. 50 cents hos alla apotekkare och medicinhandlande.

National Drug & Chemical Company of Canada, Ltd.
TORONTO, CANADA.

SVERIGE-BREV.

Svenska Canada-Tidningen
325 Logan Ave.
Winnipeg. Canada.

För det första får jag tacka för tidningen som länge kommit mig tillhanda. Den är i sanning min intressantaste kamrat i ensamheten och det skulle ha varit på sin plats, att detta erkännande kommit förut, men faktum är, att jag har en kronisk motvilja till skrivning och på densamma vältras skulden för min tystlåtenhet.

Några meddelanden från denna plats skulle väl redaktionen ha rätt att fordra . Denna ort är en liten industriplats med en sulfitfabrik, sysseltättande 2 a 300 arbetare året om. Under somrarna tillkommer timmerflottning, som då för 3 a 4 månader ger arbete åt 3 a 400 man. Vi få tacka försynen för före julens ymniga snöfall, som försett några med tillfälliga arbeten i städerna såväl som på landet. Förutom ett par dagars blidväder har jämn kyla varit rådande som av tidningarna att döma, på sina ställen nått 40 grader celsius, ehuru väl häromkring 30 grader celsius varit det sällsynta. Detta torde dock vara nog för den arbetslöse familjeförsörjaren att börja fundera om Sverige verkligen är så bra land för arbetaren, som största delen av våra tidningar låta påskina. Säkert är, att mången blick går till fjärran västern, där möjligheten till att få ett eget hem ligger en närmare, men som dock är oernåerlig för större delen av den svenska arbetarstammen. Hur att få biljett, hur att få en början? Där strandar tankarna och sjunka tillbaka till den arbetslöses lott. Att aldrig fullt i ungdomen få utnyttja sin arbetskraft till ålderdomens ro, blir en hopplös tillvaro om ej hoppet kan ha sin gryning i Canada, detta land med sina omätliga rikedomar av bördigt land, väntande på villiga armar att vända torvan. Sådana armar finnes i tusental i denna karga Nord, men hur skall man åstadkomma att dessa möjligheter, som så väl behöva varandra, skola mötas? Skall Canadas regering lägga bryggan mellan de två, eller månne något av de större bolagen med sin myckenhet av land svara på de ropande rösterna med biljett eller dylikt. Jag för min del och tusenden andra skulle säkerligen utnyttja sådana tillfällen. Då det är en del meddelanden i och om den frågan att få från Edert kontor eller Dep. of Immigration i Ottawa, vore det önskliga att få sådana i fullaste detalj, ity jag har själv varit i U. S. A. och Canada i 17 år och följaktligen blir ofta tillspord om förhållandena där och faktiskt är, att jag rekommenderar Canada framför U. S. A. till den som tänker emigrera. Canada är ett land, där samlivet mera motsvarar vårt svenska.

För för denna gång sluta med de varmaste välgångsönskningar på det nya året till tidningens personal samt andra. Denna skrivelse är kanhända i ögonen fallande, men jag ämnar i ett annat brev helt osminkat behandla våra riksdagsmäns spritlag samt omtala hur ens motbok kan bliva fråntagen godtyckligt och utan minsta möjlighet till upprättelse, en hemlighet som ej får luftas, ty vi få tro att den lag, som skyddar detta undermineringsarbete på individens karaktär, är av Gud skickad och rättvis.

En hälsinge.

FULL SUPFRIHET IGEN.

Herr Sten Gyllenram!

Vi ha tagit Edert s. k. "svar" till vårt inlägg i folknykterhetens intresse ad notam.

Vi ämna ej ingå i nykterhetsdiskussion med Eder, då ingen gemensam grund finnes, förrän Ni uppskattar värdet av fakta och logik. Att det regnar i London i dag, bevisar ej, att man måste bära paraply i Konstantinopel i morgon. Om Norden var befolkad, innan den germanska folkstammen invandrade där, ja, även om de s. k. sumarerna i Eufratsdalen 3,000 f. K. ursprungligen kommit från Nordeuropa, vad i all rimlighetens namn har det att göra med full supfrihet i Canada i dag?

Till tidningens läsekrets, som genomgått herr Gyllenrams artiklar i favör av full supfrihet, önska vi dock säga ett ord. Om ett alkoholens offer under rusets inflytande slår ihjäl en stackars oskyldig medmänniska, sätter lagen honom åtminstone i fängelse — trots herr Gyllenrams vädjan till hans fria vilja att supa och supa sig asfull. Vi fråga: "Vore det ej resonligare, vore det ej mera etiskt och — för att använda herr Gyllenrams beramade rasargument — mera överensstämmande med den germanska rasens folkidealism, om samhället i tid förhindrade honom att supa sig yrskallig, vansinnig och samhällsfarlig än att först direkt eller indirekt locka honom in på drinkarens väg och sedan, ja, sedan det hemska brottet begånget, kasta honom i fängelse?"

Den fulla supfrihetens samhälle behandlar medborgare precis som en person behandlar en hund: han räcker honom ett stycke kött, som retar hundens syn- och luktorgan, men så snart hunden, oskyldig nog, biter i den välsignade gudagåvan, dänges han upp med en knölpåk, och detta av samma hand, som bjöd honom köttet.

Det är ett engelskt ordspråk, som lyder: "An ounce of precausion is worth more than a pound of regret." Det är lättare och viktigare att förebygga fördärv än att rädda en fördärvad.

Vi veta väl, vad den fulla supfrihetens försvarare anföra som "dräpande argument" emot vårt uttalande. De säga: "Varför då ej också förbjuda en kniv i köket, en yxa på vedbacken, ett rep i stallet, då ju folk kan fördärva sig därmed?" Om det vore så, att de endast hotade att fördärva arma människor, bleve de nog avskaffade, men de äro tämligen så oumbärliga också för vår dagliga existens. Icke sant? Det finnes ej en ansedd läkare eller vetenskapsman i världen, som säger, att rusdrycker, tagna som njutningsmedel, gagna människar i den allra ringaste grad. En del omtöcknade hjärnor, som ej tro sig kunna offra den kära nubben, som under årtusendenas lopp åstadkommit mer fattigdom, lidande, tårar och förtvivlan än ens alla krig gjort, de vädja patetiskt till sina temoteusmagar de måste, kantänka, "dricka något vin", som nu naturligtvis måste vara tiodubbelt renad skotsk viskY — "för sina ofta påkommande magplågors skull." Stackars liten! Det finnes ingen magsjukdom, som läkare behöver brännvin för i vår tid. De känna andra och säkrare läkemedel.

Nykterhetsidealet är gammalt, det väcktes sannolikt, då de första druckna raglade och hotade andras liv i forntidens gråa natt, men nykterhetsverksamheten är jämförelsevis ny — den väcktes i folkmedvetandet för blott 100 år sedan, samtidigt som arbetarskarornas människovärde började vakna och människomassorna började resa sig till självförsvar emot en missbrukad kapitalisms sekellånga förtryck. Det är folket, som kämpar för supfrihet, det är ej hustrur, mödrar och barn, som kämpa för dammluckornas öppnande, det är krogintressena, som leva på arbetsslavens svett och livsblod, det är de rika och priviligierade klasserna, som ha ringa eller ingen ansvarskänsla för den fattige och förtryckte och som förakta folklagarna. Det är dessa, som söka döda nykterhetsrörelsen. Dock, de, ämna döda nykterhetsrörelsen — nutidens mest altruistiska och populära folkrörelse —, måste först döda arbetarskarornas självrespekt och okuvliga kamp för självförsvar.

Herr Gyllenram utkastar i denna tidning påståenden och insinuationer, som reklektera ytterst graverande på varje nykterhetsvän, såsom vore de ivrigaste nykterhetskämparna i dag de mest ruinerade och karaktärssvaga drinkare, innan de blevo "fantastiska förbudsivrare". Så här säger vår vice herr Gyllenram: "Många av de fantastiska förbudsivrarna äro f. d. drinkare eller kunna på grund av hälsoskäl ej dricka." Eller de äro "absolutist av fruktan för svaghet att icke kunna sluta att dricka, sedan de börjat". Som herr G:s utfall gör anspråk på att vara svar till undertecknad, torde reflektionerna vara kastade på mig, åtminstone i första tempo. Låt mig då försäkra honom, att jag aldrig förtärt ett enda glas alkohol eller rusdrycker i hela mitt liv, ej heller har jag på grund av "hälsoskäl" förlorat ens så mycket som tem minuters arbetstid tills denna dag. Jag kan ock oförfärat försäkra honom, att inom "de fantastiska förbudsivrarnas" armé, uppgående till många miljoner, mestadels yngre män och kvinnor, utöver hela världen. är den övervägande massan nykterhetskämpar, ej emedan de äro f. d. obotliga alkoholister eller karaktärfördärvade invalider, utan snarare emedan de äro motsatsen samt äga altruistiska känslor, vilka herr Gyllenram ej syns ha någon kännedom om.

C. H. Lager.

En tripp i juletid.

av Eric H. Johnson.

Det är julafton! Hur ofta hade jag ej läst om en julafton på havet, såsom varande något romantiskt och högtidligt. Hur ofta hade jag inte drömt om att själv en gång få uppleva en dylik, och nu var jag vid målet.

Vad romantik beträffar, är den för en svensk ombord på en C. P. R.-båt av minimal natur. Och vad "månsken på silverglänsande vågor beträffar, så säg jag i stället en molntäckt himmel, kände en bitande vind misshandlade mina öron och romantiken vimla omkring i en väldig snöyra.

Vad lutfisk och gröt beträffar, så var det endast minnet av dessa båda Vikingarätter, som kunde komma ifråga, då vi inmundigade té och skorpor klockan 8 på kvällen. En torsk stack då upp huvudet över vattenytan och visade, som jag tyckte, ett grymt hånleende på sina barder. Nej, något måste göras, tänkte jag, och så gjorde jag en lov runt skalan för att finna ut, huru många skandinavier, vi hade ombord. Först träffade jag en jämtlänning, så en smålänning, fyra danskpojkar, och då jag slutligen fick tag på ett par "pigebarn", tyckte jag, att min expedition hade krönts med framgång. Så gjorde jag en tur ner till besättningens kajuta. Där lyckades jag få tag på ett gammalt dragspel. En järnpelare fick tjänstgöra som julgran, och under det att harmonikan medackompanjemang av vågbrus och böljesvall sände ut de välbekanta tonerna av "Nu är det julligen" och "Hej tomtegubbar", lyckades vi rädda en del av den julstämning, som annars hade fullständigt gått förlorad. Inne i salongen håller man också på att arbeta upp stämningen, om jag skall kalla det julstämning eller ej, lämnar jag osagt.

Juldagen var bättre. Solen tittade fram ur molnen allt emellanåt, givande mod åt de dystra passagerarna, åt de outtröttliga fiskmåsarna, som i hundratal följa ångaren för att uppfånga de matrester, som kastas överbord. De äro våra enda följeslagare, det enda tecken till liv på denna väldiga vattenöken.

Tredje dagen var "dejelig". Vi närmade oss golvströmmen, och milda vindar smekte de av sjösjukan blekta liljorna på däck. En efter en komma de ut, liksom ur en bikupa efter ett lätt sommarregn. Stämningen blir bättre, samtalen livligare, leendet återkommer till bleka läppar. På eftermiddagen kommer en fraktbåt i sikte, det är första beröringen med ytervärlden på tre långa dagar. Den betraktas begärligt och följes med blickarna ända till där endast finnes en aning om en skymt av en strimma rök. En suck smyger sig över läpparna, en lättnad för ett längtande hjärta, och blicken vändes förhoppningsfullt mot öster. På dans är ej att tänka, ty även på lugnt vatten rullar båten tillräckligt att förstöra en äventyrlig foxtrott. Äta och sova, synes här vara livets högsta gåva. En och annan konsert livar upp enformigheten. Då och då tager man förstås en promenad runt däck med en irländsk ras eller en skotsk tistel. Men de flesta äro gifta, så man är mestadels hänvisad till sitt eget lilla jag.

Fjärde dagen kom med verklig "Indian summer". Vi befinna oss inom Golvströmmens tropiska cirkel. Alla de för sommartiden sedvanliga lekarna och spelen taga sin början på däck. Alla äro glada och belåtna. Tänk i alla fall, vad en varm vind med litet solsken kan omdana ett människosinne. Här äro alla nationer representerade. Svenskar, norskar, danskar, engelsmän, irländare, skottar, italienare, holländare, belgare, tjeckoslovaker samt även kineser finnas ombord. Det liknar "Nationernas förbund," och de olika nationalsångerna ljuda glättigt från alla kanter av "Montrose". Femte dagen glida vi åter ut ur Golvströmmen, luften blir kallare, vinden mera bitande, och ett lätt regn blandat med snö börjat falla. De glada minnena från gårdagen ha försvunnit, sjösjukan börjar åter yttra sig, och båten rullar starkt i den höga sjön. Mot kvällen har vinden ytterligare tilltagit, regnet har upphört, och månen tittar fram ur molnen. Det är ett storslaget naturskådespel. De upprörda vågorna brottas i vanmäktigt raseri. Vid horisonten påminna de om Klippiga bergens raggiga kedja, men de äro ej permanenta, dessa vågberg, vilka varje stund förändras till gestalt och utseende, allt under det månen sänder sitt trollska skimmer ut över de saltskummande, vredgade elementen. Där är en naturmakt i detta våta element, vars dimensioner äro omätbara. Det har en skönhet av för varje dag varierande natur, men en skönhet så gudomligt hög och majestätisk, att den ej i ord kan tolkas, en bild av naturen så vild, så djärv och ofattlig, att ingen målarpensel, hur skicklig den är, förmår återgiva densamma.

6:te dagen. Den höga sjön håller ännu båten i en jämn, behaglig gungning. Ett par mindre ångare passera oss på förmiddagen. De påminna oss om nötskal på havet, där de rida vågorna, men lugna och trygga stå männen vid ratten, de hava prövat detta så många gånger. De veta, att samma hand som leder människorna genom blindskär och klippor på människohavet, även vakar över de ensamma seglarna på världshaven.

Sjunde dagen. I dag skola vi nå Englands kust. Tillbaka igen i det kära Europa, fast ännu är det en lång väg hem. Skottlands kuster börja framträda i tydliga konturer. Den ena fyrbåken efter den andra passeras; den ena blänkfyren efter de nandra. Vi äro försenade. Vi kunna ej vara i Grenock förrän vid 2-tiden i natt. Alla de skottska nationalsångerna ljuda glatt, då vi glida in mellan Skottlands, nu på ömse sidor av båten, tydligt framträdande kuststräckor.

Efter en liten avstickare till Grenoch vid Skottlands kuster, där vi lämnade våra vänner från detta land i en väderbiten skotsk ångslupskaptens pålitliga händer — vattnet var nämligen ej djupt nog för Mountnairn att lägga till vid bryggan — lade vi åter ut med Liverpool som mål. Det var åttonde dygnet av vår resa och morgonen till årets sista dag. Det var vackert mellan de skotska skären. De gamla förfallna slotten blickade ned från bergsluttningarna — minnen från de gamla inbördeskrigen mellan raserna — grönt och vårlikt är det överallt. Blänkfyr efter blänkfyr passeras; Aga-ljusets triumf, som äger en svensk uppfinnare att tacka för sin tillkomst. Där ligger ön Man på några hundra meters avstånd. Den är engelska turisternas paradis i sommarens gyllene tid. Vi äro ej längre ensamma på det våta elementet, hundratals fiskebåtar äro synliga, små fraktångare, och större passagerarebåtar korsa vår väg på sin färd hem till nyårsvakan. Skola vi komma i land i afton? Men nej, ingen landstigning förrän i morgon klockan 7, lyder ordern, och så kasta vi ankar klockan 10 på kvällen utanför Liverpools hamnpir. När malmklockan i den sena decembernatten påminner oss om att ett nytt år står på tidens tröskel färdigt att åt oss skänka hopp, förtröstan och tillit att möta livets stormar och klara kryssningarna genom bränningarna och blindskären på livets hav, då gå vi ännu en gång till vila på amerikabåten.

Nyårsdagens morgon fingo vi äntligen gå i land och efter vederbörlig besiktning av vårt bagage, stiga vi på tåget till London. Här åker man fort och bekvämt, därom kan ej disputeras, ty innan man ännu hunnit sätta sig till rod soffhörnet äro vi framme vid Londons förstäder och snart i själva millionstaden, världsberömd för sin dimma. Och dimma är det nu också, så tät, att man knappast kan se 20 steg framför sig. Vi hyra en bil och göra en tur runt staden. Tiden är knapp, men vi hinna likväl se något av London. The Tower of London och Tower Bridge äga nog sitt behag i solsken, men i dimman likna de mer vedstaplar. Whitehall med dess vaktmanskap till häst och fot gjva oss en föreställning om den pomp och ståt, där under särskilda om ständigheter kan utvecklas. Minnesstenar och monument över det sista blodiga kriget pryda de mera trafikerade platserna. De äga nog sin skönhet, men ej i denna öken av dimma o. rök. Vi avsluta vår utflykt föga belåtna med vad vi sett, och anlända i tid till Liverpool station för att hinna tåget till Harwich. Klockan är sju på kvällen. Dimman har övergått till ett lätt regn, och vi äro glada över att komma på tåget. Farväl London, med dina palats, kyrkor, broar och nobless. Du äger ingen tjusning i dimman och vi ha ej tid att vänta på solsken.

Snart äro vi framme i Harwich. Passkorten visiteras och kvickt ila vi över till "Drottning Maud", som redan väntar på att bära oss över Nordsjön. Här är en fläkt av Norden. Hela besättningen är dansk och kaptenen hälsar oss välkomna "tilbage fraa Amerika". Snart äro vi placerade vid aftonvard. En liten pigg jyländska sätter fram spisbröd, danskt smör och ost och andra läckerheter. Den första välsmakande måltiden på två år, och vi angripa den som glupska vargar. Leve Danmark, säga danskarna. Leve den nordiska kvinnan, säga vi när jyländskan kommer in med rosenröda läppar och hälsans rodnad på kinderna — ingen fantasimälning — enkelt — naturligt — kvinnan i sino prydno. Även håret, kvinnans högsta prydnad, har hon ännu kvar. Det har ej ofrats på modets och fåfängans altare.

24 timmar togo oss över Nordsjöns vatten. Underligt, Nordsjön hade frångått sina principer; inga vredgade brottsjöar hindrade "Drottning Maud" på hennes färd, men det var ju långväga gäster, hon förde hem denna gången. Stolt seglar hon in i Esbjergs hamn. Ankaret kastas, "Maud" förtöjes vid kajen, tullen gör en hastig visitering av resefekter, och en timma senare äro vi på väg till Köpenhamn. Resan från Esbjerg till Köpenhamn är en av de angenämaste järnvägsresor man kan göra sommartid. Det är omväxlande järnvägs- och båtturer, över Stora och Lilla Bält tages tåget ombord på färjorna och snabbt och bekvämligt glider man över dessa båda sedan Karl X Gustavs världsberömda övergång på isen under krigen med danskarna så historiska vattendrag.

På morgonen äro vi framme i "Kongens By". Här känner man sig hemma sedan den oförgätliga Lundatiden, då man allt emellanåt gjorde en tripp över till Köpenhamns Tivoli och glada revyaftnar. På hotell Vivel fick man, då som nu, en god måltid med allehanda kryddor.

(Forts.)

Tusen Och Åter Tusentals

personer lida av lever-sjukdom, men veta det icke.

En hopträngd eller slö lever är ofta grundorsaken till gallstenar, gulsot, och minskad vitalitet, som i sin tur förorsakar systematisk katarr, sjuklig och med sura gaser fylld mage, samt njur- magsäcks-, eller blässjukdom.

DET LÅTER SIG ICKE GÖRAS. Ni kan icke eliminera dessa lidanden med piller eller laxermedel. Botemedlet för dessa sjukdomar har uppfunnits av Prof. J. E. Ecklin som sammanfört en trefaldig behandling för vilken aktiva ingredienser importeras från Tyskland av Prof. Ecklin. Hundratals personer ha framgångsfullt blivit återställda till hälsa genom denna behandling då allt annat förfelats. För bevis härför skriv till G. W. Davis, Georgetown, Ont., Canada, vilken var behäftad med ett svårartat fall av leversjukdom som inverkade på magen och matsmältningsorganen, med följd att han icke kunde arbeta under sex månaders tid. Han botades på sex veckor genom Kidney & Liver Bitter Tonic Treatment och Aneflush. Skriv til honom om Ni önskar.

Ecklins behandling består av tre särskilda mediciner inlagda i en kartong såsom härnedan anfört.

Ecklin's Kidney and Liver Bitter Tonic Treatment
för blodstockning i levern, möjliga gallstenar, gulsot, orsaken till hepatisk kolik, gallattacker, orgelbundenheter i magen och tarmarna, förstoppning, svag rygg, smärta i maggropen samt i lägre högra bröstet och skuldran, belagd tunga, bittra uppstötningar, sömnig slöhet, ofta förekommande huvudverk och alla slags olustkänslor. Pris $3:00

Ecklin's New Life Bacteriofage Intestinale Treatment
för eliminering av sjuk, sur och gasfylld mage, känd för Prof. J. E. Ecklin som en följd av systematisk katarr, orsakande uppstoppade tarmar, förstoppning, blåsåkommor, reumatisk verk och smärta, pleurisy i vänstra bröstet och skuldran, sårig mage, möjlig kräfta och hjärtfel. Pris $3:00

Ecklin's Aneflush Colon and Pile Treatment.
Sista upptäckten för eliminering av stortarmsfeber, orsaken till kronisk avföringsförstoppling; rectal ulcers, hämmorojder, en direkt orsak till neuritis och sciatica, prostate glanf och ofta förekommande paralytiska affliktioner. Pris $3:00 per behandling, däri inbegripet Syringe och Ecklin's Ulceretto salva.

De här nämnda behandlingarna äro absoluta i effekt och äro garanterade att ge tillfredsställelse i alla fall för avsett ändamål.

Om vidare upplysningar önskas var god skriv (på engelska om möjligt) till

PROF. J. E. ECKLIN,
227 Washington Ave., North, Minneapolis, Minn.

Lägg till 10c för varje dollar vid inköp för att betala portoavgift.

Glöm icke att förnya Eder prenumeration!

Brudkronan för ogifta damer och herrar som önska brevväxla med personer värda från 1,000 till 45,000. Låt bröllopsklockor ringa för eder en gång. Damer erhåller herrars namnlista fritt. Tillskriv på skandinaviska eller engelska. — Peter E. Hanson, Box 1005, Chicago, Ill., U. S. A.

Privilligeret av Staten.

ENGELSKA

$500,000,000.00

genom den enda svenska korrespondensskolan i Amerika och enda med svenska lärare med statsexamen som språklärare.

I fall Ni blott visste hur lätt, fort och billigt Ni kan lära god, grundlig och korrekt engelska i Er: EGET HEM genom vår laglig skyddade korrespondensmetod, så skulle Ni ej dröja en dag. Flera svenskar lära engelska genom vår korrespondensskola än i någon annan skola i världen. Varför skulle då ej Ni göra detsamma? Välj det som MANGA TUSEN LANDSMAN före Er och 17-årig erfarenhet funnit vara det bästa! Kunskaperna äro för Er värda flera HUNDRATALS DOLLARS. Tillbakavisa ej detta erbjudande! Skriv I DAG efter alldeles kostnadsfria, fullständiga upplysningar om denna berömda lärometod. Adressera:

Svenska Korrespondensskolan
Avd. T. Red Bank, N. J.

Dr. F. A. NORDBYE
Skandinavisk läkare
Specialiserar i kirurgi.
Stort förstaklassigt sjukhus.
CAMROSE, ALTA.

C. W. GOUGH
LIV OLYCKSFALL ELDSVÅDA
FÖRSÄKRING
NOTARIE FASTIGHETER
KIMBERLEY, B. C.